

Slovo: 32. Ztratil se Ježíš!

Když se ztratí Ježíš, zůstáváme najednou sami za sebe, za svou partaj, za svou smečku, boj všech proti všem, kde je vše dovoleno, podrazy, falešné zprávy, lži.

Slovo

Ztratil se Ježíš!

1. čtení: Žalm 147

- 1 Haleluja. Je tak dobré Bohu našemu pět žalmy, rozkošná a líbezná je chvála.
- 2 Hospodin buduje Jeruzalém, shromažďuje rozehnané z Izraele,
- 3 uzdravuje ty, kdo jsou zkrúšeni v srdci, jejich rány obvazuje.
- 4 On určuje počet hvězd, on každou vyvolává jménem.
- 5 Velký je náš Pán, je velmi mocný, jeho myšlení obsáhnout nelze.
- 6 Hospodin se ujímá pokorných, svévolníky snižuje až k zemi.
- 7 Pějte Hospodinu píseň díků, zpívejte našemu Bohu žalmy při citeře,
- 8 tomu, který zahaluje nebe mračny, který připravuje zemi deště, který dává na horách růst travě,
- 9 tomu, který zvířatům potravu dává, i krkavčím mláďatům, když křičí.
- 10 Netěší ho síla koně, nemá zalíbení v svalech muže.
- 11 Hospodin má zalíbení v těch, kdo se ho bojí, v těch, kdo čekají na jeho milosrdenství.
- 12 Jeruzaléme, chval zpěvem Hospodina, chval, Sijóne, svého Boha!
- 13 On upevnil závory v tvých branách, požehnal tvým synům v tobě.
- 14 Na tvém území ti zjednal pokoj, bělí pšeničnou tě sytí.
- 15 Na zem vysílá svůj výrok, rychle běží jeho slovo.
- 16 Dává sníh jak vlnu, sype jíní jako popel.
- 17 Rozhazuje kroupy jako sousta chleba, kdo odolá jeho mrazu?
- 18 Sešle slovo své a taje, káže vát větru a plynou vody.
- 19 Oznámil své slovo Jákobovi, nařízení svá a soudy Izraeli.
- 20 Tak žádnému z pronárodů neučinil, jeho soudy nepoznaly. Haleluja.

2. čtení: Lukáš 2, 41 – 52

41 Každý rok chodívali jeho rodiče o velikonočních svátcích do Jeruzaléma.
42 Také když mu bylo dvanáct let, šli tam, jak bylo o svátcích obyčejem.
43 A když v těch dnech všechno vykonali a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, aniž to jeho rodiče věděli.
44 Protože se domnívali, že je někde s ostatními poutníky, ušli den cesty a pak jej hledali mezi svými příbuznými a známými.
45 Když ho nenalezli, vrátili se a hledali ho v Jeruzalémě.
46 Po třech dnech jej našli v chrámě, jak sedí mezi učiteli, naslouchá a dává jim otázky.
47 Všichni, kteří ho slyšeli, divili se rozumnosti jeho odpovědí.
48 Když ho rodiče spatřili, užasli a jeho matka mu řekla: „Synu, co jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali.“
49 On jim řekl: „Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“
50 Ale oni jeho slovu neporozuměli.
51 Pak se s nimi vrátil do Nazareta a poslouchal je. Jeho matka uchovávala to vše ve svém srdci.
52 A Ježíš prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem.

Sestry a bratři,

koncem roku bývá zvykem si trochu zabilancovat. Nemám teď na mysli skutečné účetnictví, účetní závěrka ostatně má ještě čas.

Kolem Silvestra a Nového roku obvykle bilancujeme náš osobní, případně rodinný život. Co všechno jsme v uplynulém roce zažili, co jsme přijali a čeho jsme se museli vzdát, co nebo koho jsme ztratili či naopak nově našli. Příjmy a výdaje, ztráty a nálezy.

Nejtěžší samozřejmě bývá ztráta blízkého člověka a nemusí to být hned jeho odchod na věčnost, aby nám bylo teskně. Ke smutku často stačí, když s druhým nenajdu společnou řeč, když ztratíme společnou cestu, když zjistím, že ten druhý je někdo docela jiný, než jsem si původně myslel.

Na druhou stranu, nesmíme zapomínat také na nálezy. To když narazíte na dobrého člověka, aniž jste to čekali. Když vám někdo nezištně pomůže, když někdo ocení vaši práci, když vás povzbudí a dodá vám odvalu. Tohle všechno se v osobním bilancování počítá.

Víte jaký je rozdíl mezi optimistou a pesimistou?

Pesimista obvykle takové pozitivní nálezy nepočítá, bere je jako samozřejmost, ba dokonce má pocit, že by se mu ti druzí měli věnovat víc.

Počítá především svoje ztráty – příjmy a nálezy ve svém účetnictví neeviduje. Svět se mu potom logicky jeví jako nešťastný prostor plný výdajů a ztrát.

Naproti tomu optimista má ve zvyku evidovat především všechno pozitivní, s čím se setkává. A protože je zaměřen právě tímhle směrem, sám jakoby všemu nadějněmu pomáhal k životu.

Opravdu hodně záleží na tom, jak jsme vnitřně naštelení, jak hodnotíme věci a události kolem nás.

Psychologové ve Spojených státech provedli nedávno výzkum, jak funguje lidské štěstí. Došli k zajímavému zjištění. Významnou roli v tom, zda se člověk cítí šťastným nebo ne, hraje jedna emoce. Tou emocí je vděčnost.

Dosud si jí páni psychologové ve vědě nijak zvlášť nevšimli, snad proto, že se o ní tak často mluví během kázání v kostelích.

Nyní přišli k překvapivému zjištění, že právě vděčnost je klíčem ke štěstí. Formulovali to pěkně po vědecku takto:

„Vděčnost je, když si uvědomíme, že jsme příjemci dobra.“

Vděčnost je, když zaměříme pozornost na to, co nás těší a co máme, a ne na to, co nás trápí a co nám chybí.

Pokud navíc vnímáme, že ono dobro, za něž jsme vděční, přichází odjinud, nezávisle na našem snažení, tedy jaksi nezaslouženě coby dar, získáváme další bonus štěstí navíc.

Získáváme povznášející pocit, který je opakem sebestřednosti, pocit sounáležitosti s ostatními, pocit propojení s někým, komu na nás záleží.

Američtí psychologové právě „objevili Ameriku“. Přišli na to, co si neděli co neděli po dlouhá staletí stále dokola opakujeme – pokud ovšem nepatříme k zapšklým a pesimistickým fundamentalistům – a sice, že rozhodně máme být za co vděční.

Navzdory ztrátám a výdajům, jež nás v životě potkávají, stále je daleko víc položek dobra, které přijímáme tak nějak zadarmo, od druhých, od Pána Boha. Jen mít pro ně oči a kolonku v našem účetnictví.

Je dokonce prokázáno, že ten, kdo si vede deníček, kam si poznamenává, za co je vděčný, bývá o poznání šťastnější než ten, kdo si zapisuje, co se mu stalo špatného, nebo ten, kdo si nepíše nic.

V křesťanské tradici úlohu deníčku odjakživa sehrávala modlitba. Pokud si každý den najdeme chvilku na krátké ohlédnutí se za uplynulým dnem, chvilku na poděkování za vše dobré, za rodinu a přátele, na přímluvu za ně i za všechny ostatní, pak se leccos v nás začne pozitivně měnit.

Pocit štěstí a vděčnost spolu úzce souvisejí. Život má najednou smysl. Ne náhodou se právě vděční optimisté často dožívají vysokého věku.

Dnešní text z Lukášova evangelia je na podobné téma. Josef s Marií při večerním bilancování zjistí, že se jim ztratil jejich dvanáctiletý syn Ježíš. Původně měli za to, že jde s někým z příbuzných nebo známých ve stejné karavaně poutníků mířící po ukončení svátků z Jeruzaléma do Galileje. Jenže on nikde. Ztratil se Ježíš!

V dnešní době zní takové zjištění podobně naléhavě. České společnosti se ztratil Ježíš. Formálně se sice stále ještě hlásí ke křesťanským kořenům, ale vlastně už skoro nikdo neví, co si pod tím má představit.

Ztratil se Ježíš a zájem o to, ho znovu najít, je téměř nulový. Horší je, že když se společnosti ztratí Ježíš, vytrácí se postupně i všechno to, co dosud svou přítomností lidem připomínal.

Ztrácí se ochota se obětovat pro druhé a odpouštět, být milosrdným a spravedlivě nestranným, ztrácí se pokora a vědomí širších souvislostí.

Když se ztratí Ježíš, zůstáváme najednou sami za sebe, za svou partaj, za svou smečku, boj všech proti všem, kde je vše dovoleno, podrazy, falešné zprávy, lži.

Mohli bychom si teď tady pěkně postýskat nad stávajícími poměry, ale my to neuděláme, a to ze dvou důvodů.

Za prvé protože je stále ještě spousta toho, za co můžeme být vděční. Jsme přece optimisté! Přes všechny nedostatky ještě nikdy v minulosti tady v české kotlině nebylo lépe. Vyjmenovat všechna další pozitiva by bylo na dlouhé lokte, necháme si to jako domácí úkol.

Za druhé, bylo by příliš snadné kritizovat dnešní společnost za to, že se jí ztratil Ježíš. Kde máme jistotu, že se neztratil i nám, kteří se k němu hlásíme? V přečteném oddíle se přece ztratil Josefovi a Marii, jeho nejbližším!

Největší omyl je myslet si, že když už jsme jednou v církvi, tak jde Ježíš vždycky a za každých okolností s námi, myslet si, že s námi drží tempo, že kráčí tak, jak si sami usmyslíme.

V takovém případě se nám velice snadno může ztratit aniž si toho vůbec všimneme.

Neztratil se náhodou i nám, dnešním českým křesťanům?

Stojí ty státní dotace a široké restituce majetku za to?

Je úkolem církve strašit tu před migranty, tu před lidmi s jinou sexuální orientací, příště zase před někým jiným?

Je to křesťanské být zticha, když se děje nespravedlnost nebo když ze společnosti vyprchává milosrdenství?

Ztratil se Ježíš, leckdo si toho ani nevšimnul a leckdo to uvítal, protože mu vlastně Ježíš překážel.

Sestry a bratři, v dnešním textu Marie s Josefem najdou Ježíše po dlouhém hledání mezi teology, jak s nimi diskutuje o víře.

Ne, to skutečně nemá znamenat, že ztraceného Ježíše najdeme pouze na teologických fakultách nebo v kněžských seminářích.

„Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ ptá se Ježíš udiveně rodičů.

Kdybychom ji přeložili do současného jazyka, mohla by věta znít: „Copak jste nevěděli, že nemohu chybět tam, kde Bůh dělá svůj byznys?“

Jaký je ten Boží byznys, jak Bůh v tomto světě podniká? Však to známe už z besídky. Chce ho zachránit ze sebedestrukce, přetváří ho a mění způsobem odpovídajícím nadějně přicházející budoucnosti.

Tady lze ztraceného Ježíše určitě najít. Čeká na nás a hned nás také zapojí do práce. Hlavně si dát pozor, abychom se mu s nějakými klapkami na očích zase neztratili. Je to tak. To my se ztrácíme.

Sestry a bratři, poslední otázka:

Když se tedy tak na samém konci roku ohlédneme, sečteme všechny příjmy a výdaje, ztráty a nálezy, když uděláme tlustou čáru, jaký bude výsledek?

Budme optimisty, vděčnými i věčnými optimisty.

Nejen, že se nám bude líp na světě dýchat, ale prostě proto, že k vděčnosti máme tisíc a jeden důvod.

Hlavně aby se nám z dohledu neztratil Ježíš a s ním i důvěra, naděje a soucit.

PeČ

SPCH 30. 12. 2018

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika nebo facebookovou skupinu Zpravodaj baptistických sborů](#)